

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 października 2022 r. w sprawie T-502/19, Francesca Corneli/EBC, wniesione w dniu 21 grudnia 2022 r. przez Europejski Bank Centralny

(Sprawa C-777/22 P)

(2023/C 63/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Sasetta, A. Pizzolla, pełnomocnicy, M. Lamandini, avvocato)

Druga strona postępowania: Francesca Corneli, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 października 2022 r. w sprawie Francesca Corneli/EBC (T-502/19, niepublikowany, EU:T:2022:627) w zakresie, w jakim stwierdza on nieważność decyzji EBC z dnia 1 stycznia 2019 r. i z dnia 29 marca 2019 r., i w tym celu
2. stwierdzenie niedopuszczalności skargi wniesionej przez Franceskę Corneli do Sądu na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE i w konsekwencji odrzucenie jej w całości,
3. pomocniczo, stwierdzenie, że decyzje EBC są zgodne z prawem w zakresie, w jakim są przedmiotem niniejszego odwołania i w razie potrzeby przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu rozstrzygnięcia zarzutów nierozpatrzonych w zaskarżonym wyroku; oraz
4. obciążenie Franceski Corneli kosztami postępowania obydwu instancji poniesionymi przez EBC.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Europejski Bank Centralny podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego EBC podnosi, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa w ocenie legitymacji czynnej i interesu prawnego Franceski Corneli, z których część dotyczy przeinaczenia okoliczności faktycznych i nie spełnia wymogów art. 263 ust. 4 TFUE. EBC uważa w szczególności, że Sąd:

- i. zniekształcił istotne okoliczności faktyczne, stwierdzając, że uchylone decyzje dotyczyły „praw” przysługujących, jak wskazano, Francesce Corneli jako akcjonariuszowi Banca Carige, które jednak w rzeczywistości nie istniały lub nie zostały naruszone przez te decyzje;
- ii. naruszył prawo przypisując uchylonym decyzjom bezpośredni wpływ na sytuację prawną Franceski Corneli, jednej z ponad 35 000 drobnych akcjonariuszy Banca Carige w chwili wniesienia skargi;
- iii. naruszył prawo, stwierdzając, że decyzje uznane za nieważne dotyczą Franceski Corneli indywidualnie, ponieważ dotyczyły jej jako akcjonariusza Banca Carige, co zdaniem Sądu stanowiło jej wyłączną identyfikację, w związku z czym nieważne decyzje dotyczyły jej indywidualnie;
- iv. naruszył prawo uznając, że Francesca Corneli ma inny interes w stwierdzeniu nieważności uchylonych decyzji, niż adresat tych decyzji, tj. Banca Carige, ponieważ wniosek ten nie jest zgodny z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym wyjątkowych przypadków, w których można uznać interes prawny akcjonariusza.

W ramach zarzutu drugiego EBC podnosi, że Sąd naruszył prawo przy ocenie podstawy prawnej powołanej przez EBC dla wydania uchylonych decyzji, ponieważ „znaczące pogorszenie sytuacji instytucji kredytowej” jako wyraz poważnych okoliczności opisanych analitycznie w uchylonych decyzjach jest jedną z przesłanek przyjęcia specjalnego środka administracyjnego. W szczególności EBC podnosi, że Sąd:

- i. nie uwzględnił dokonanej przez sądy krajowe wykładni art. 70 ujednoliconej wersji prawa bankowego i w związku z tym dopuścił się naruszenia prawa w zakresie wykładni tego przepisu oraz zakresu odesłania do art. 69-octiesieces ust. 1 lit. b) ujednoliconej wersji prawa bankowego;
- ii. naruszył prawo nie uwzględniając całości prawa krajowego, z którego wynika, że włoski ustawodawca zamierzał dokonać pełnej i prawidłowej transpozycji dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾;
- iii. naruszył prawo nie uwzględniając systemowej i teleologicznej wykładni art. 69–70 ujednoliconej wersji prawa bankowego w odniesieniu do celu środków wczesnej interwencji, w tym nadzwyczajnego zarządu;
- iv. Sąd naruszył prawo uznając, że wykładnia zgodna art. 70 ujednoliconej wersji prawa bankowego w odniesieniu do art. 29 dyrektywy 2014/59/UE stanowiła wykładnię *contra legem* przepisów włoskich.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 26 października 2022 r. w sprawie
T-475/20, LE / Komisja, wniesione w dniu 23 grudnia 2022 r. przez LE**

(Sprawa C-781/22 P)

(2023/C 63/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: LE (przedstawiciel: M. Straus, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności lub o orzeczenie innych środków w odniesieniu do decyzji C(2020)3988 final;
- przekazanie sprawy do Sądu celem rozpoznania, w odniesieniu do LE, a także powiązanych z nią podmiotów, podniesionych przez LE zarzutów i argumentów dotyczących spornej decyzji;

Tytułem ewentualnym

- zarządzenie lub przeprowadzenie środków dowodowych w postaci przesłuchania świadków lub przedstawienia dowodów na poparcie sprawy przed wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutów głównych;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności lub o orzeczenie innych środków w odniesieniu do decyzji C(2020)3988 final, a w przypadku uwzględnienia tego żądania – przekazanie sprawy do Sądu celem rozpoznania podniesionych zarzutów i argumentów dotyczących spornej decyzji;